

K TLETTER

– din boj i bukten

#1 2007

RESESPECIAL:

KOTARE RAPPORTERAR FRÅN VÄRLDENS HÖRN

VB i JAPAN:

Japanerna, normalt blyga och försiktiga, släpper precis som svenskar loss när alkoholen har givit sin välsignelse.

VASALOPPET   LAPPIS OPEN   SPRINT-KM   VÅRFESTEN

Redaktörens rader

När jag valdes att bossa för Kotletter såg jag framför mig hur svårt det skulle vara att få ihop material till tidningen. Måste jag skriva allting själv? Finns det något att skriva om över huvud taget? Men så fel man kan ha.

Jag satte mig ner och spydde ur mig idéer om vad som hänt under vintern/våren och bad folk att skriva. Vad hände? Alla tog sina uppgifter på största allvar och när jag hade klistrat ihop allting insåg jag Kotletter nog får utformas på A4 i stället för, som tidigare, A5...

En medlemstidning ska självklart göras *av* medlemmar *för* medlemmar. Jag hoppas att alla ska hitta något intressant att läsa om, förundras över och skratta åt. Tack till alla er som har bidragit till vårens nummer och hoppas att ni alla vill skriva fler nya, roliga texter efter det sköna sommarlovet som nu stundar. Over and out,

Stina

Ordföranden har ordet

Nytt år med nya möjligheter och en ny ordförande på ordförandeposten. Med en seg start på året i styrelsen har vi nu kommit igång och planerat upp händelser under våren och kommande höst. Jag har ingen erfarenhet av att vara ordförande men valdes ändå till denna position, ett tack för förtroendet. Som ordförande är jag satt på en position att styra hela maskineriet, med en stark styrelse i ryggen kommer det att fungera prima.

Detta år är ett viktigt år för KOT:s historia, då vi firar 25 år som studentförening, en viktig händelse. Planeringen är i full gång med allt som måste fixas och donas. Tillsammans kommer vi att anordna en trevlig tillställning för både nya och gamla medlemmar. Så alla KOTare boka lördagen den 17 november för något riktigt festligt.

Vi har alla mycket att göra i skolan med det som krävs av oss där. Ibland kan det medföra att krafterna i en ideell förening tryter. Fast känslan är god i KOT, man gör vad man kan och det räcker. Jag ska samla mina krafter och ta vara på det här året som ordförande för att vi skall ha det så bra och roligt som möjligt. När denna Kotletter kommer ut har KOT en ny eller gammal sprint-KM-vinnare på dam- och herrsidan, grattis till dessa. Dessutom har det varit en rafflande Öl-ol med vårfest därefter. Så roligt det kommer att bli. Vi ses nästa gång i skogen!

Malin Vedin

Lappis Open – eller norra sidan om stenen

Årets Lappis Open gick under namnet "norra sidan om stenen". Arrangörerna Lansen och Malin förklarade att det på kartan fanns stora inringade områden. I varje område fanns ett antal kontroller, alla såklart placerade på norra sidan om en sten. Totalt fanns det 14 st kontroller, av vilka man skulle hitta minst 10. Den som inte hittat tillräckligt många fick 20 min tidstillägg för varje saknad kontroll.

Starten gick och det 12 man starka startfältet greppade kartorna och började fundera på lämplig ordning att springa. Jag bestämde mig snabbt för att ta kontrollområdena i moturs ordning.

I första ringen som jag kom till skulle det finnas en kontroll, och på första besökta sten satt den. (tänk om den turen kunde hållit i sig hela loppet) Vidare till nästa område gick det på liknande sätt, de 2 kontrollerna som fanns där hittades på 4 stenar. Bort till området längst bort, där hela 6 kontroller skulle finnas, dom hittades i snabbtakt. Och nu var vi en klunga på tre löpare (jag, Vb och Stina) som snabbt lämnade det området, för att hitta vår sista kontroll.

Över ängen drog Vb iväg åt vänster, jag tänkte att nu har jag min chans att komma ifrån honom, bara jag hittar en liten ynka kontroll hyfsat snabbt.... När jag kommer fram till ringkanten ser jag ett lyse upp i skogen som står still, jag analyserar det till att personen där har säkert hittat en kontroll och tänker vart han ska nu, snabbt springer jag upp, men inte då, där finns igen kontroll. Ajdå, då får jag leta lite till... Och sten efter sten besöks, men fan inte hänger det nån reflexstav någonstans. Till slut så tycker jag att jag besökt alla stenar, och bestämmer mig för att finna lyckan i nästa stora ring. Men fan, inte nu heller har jag någon tur... många stenar besöks även här, och efter att ha kollat på klockan och insett att jag har 5 minuter kvar till maxtiden går ut, beslutar jag mig för att skita i detta, å springa hem. Men på väg tillbaks så passerar jag en sten, och vad hittar jag där om inte en reflexstav.

Vart blev Stina av då? Jo hon släppte min rygg vid sista ringen, och fortsatte stigen fram för att kolla den stenen, och vad hitta hon där tror ni?

Pober

RESULTAT LAPPIS OPEN

HERRAR	Kontroller	Tid	Tillägg	Totaltid
1 VB	10	48.23	0.00	48.23
2 Martin	10	64.10	0.00	64.10
3 Idol-Anders	10	66.20	0.00	66.20
4 Pober	10	67.22	0.00	67.22
5 Anders P	9	67.00	20.00	87.00
6 Borsof	8	64.18	40.00	104.18
7 Sorken	8	67.50	40.00	107.50
8 Torsten	4	62.45	120.00	182.45
9 Nisse	4	65.20	120.00	185.20
10 Mathew	1	67.00	180.00	247

DAMER	Kontroller	Tid	Tillägg	Totaltid
1 Stina	10	42.00	0.00	42.00
2 Jenny	4	62.50	120.00	182.50

Vasaloppet – the story

KOT skickade tre skidatleter till årets upplaga av Vasaloppet. Pga. skattetekniska skäl anmälades atleterna som åkare för Norrala IF, OK Österåker och Fagersta Södra IK. Förutsättningarna innan loppet var inledande mycket lovande med bra höstträning förutom vissa långdragna knäskador och bra väder. I november kom snön med full kraft men försvann innan skidorna hunnit plockats fram. Skidåkar-Anders stod på snö första gången nyårsafton då ett nytt snöoväder gjorde fjällen åkbara. Borsof tränade i vanlig ordning på snö långt innan detta på hemlig ort i Norrland. När snön väl kom till Stockholm satte Pober varvrekord efter varvrekord på Österåkers GK. Borsof förberedde sig för loppet med en 23 plats i Harsa Ski Marathon, slagen av lillbrorsan. Skidåkar-Anders noterades som 32 man (!) i Engelbrektsloppet, distansierad av Oskar Svärd och en radda åkare som noterats längre ned i loppets invecklade resultatlista.

När mars och tävlingsdagen väl infann sig stod de tre och trängdes klockan med 15000 andra laddade åkare på startfältet i Berga. Tävlingsdagen inleddes klockan 0430 med uppstigning och frukost för trötta Fagerstabor på elverket i Transtrand. Avmarschen till start blev något försenad pga. lite extra vallasmetande som kompensation för att de utlovade minusgraderna lyste med sin frånvaro. 0515 stod ändå de flesta i kön för att komma in på startfältet som öppnades prick 0600. Det fina vädret gjorde att ingen behövde frysa, vilket ju var "tur". Efter en evig väntan i kön kunde skidorna placeras på vad som vid tidpunkten kändes som ett strategiskt ställe, men som kort efter start visade sig vara en katastrof för Skidåkar-Anders.

Pober läste situationen rätt och placerade sina skidor långt till höger på startfältet, till skillnad från rutinerade mångfaldige Vasaloppsåkaren Anders som ställde sig toklångt ut på vänsterkanten och fastnade i första backen.

Klockan 0800 stod alla 15000 uppställda, Borsof i led 1, med Pober och Skidåkar-Anders i led 6. Starten gick så tråkigt korrekt som den tenderat att göra de senaste åren, utan de klassiska masstjuvstarterna 30 min innan som blev tradition redan på 1960-talet. Redan efter några meter blev det problem för åkarna i led 6 med tjuvstopp och fallande åkare. Efter ovanligt långt trampande och väntande vid vägövergången, där de högra åkleden svischade förbi de stillastående fånen till vänster, var det uppenbart att fäste och skidspår inte var dagens ord i värmen.

När resan mot Smågan väl kom igång var stämningen god bland åkarna, risiga spår och bakhala skidor till trots. Vetskapen att Karl XII åkte sträckan på sparkstötting redan på 1700-talet tillsammans med sin gode vän Christian Tyrann för att slåss mot samerna som gjorde uppror i Upplands Väsby gjorde i vanlig ordning att åkarnas sinnen var fyllda med historiens vingslag och Dalakultur. På det biter inte trötthet och skavsår.

I Smågan noterades flera saftiga vurpor av åkare som fastnade med klistret i blåbärsuggar. Ställningen i KOT-Vasaloppet var då:

Borsof	00:43:09
Pober	01:09:00
Skidåkar-Anders	01:18:24

Väl övertygade om att de själva låg i täten i denna lista skidade alla tre glatt vidare. Nästa anhalt var Mångsbodarna, där Skidåkar-Anders varit dagen innan och provåkt sitt underbara glid i nedförbackarna. På tävlingsdagen var glidet om möjligt ännu bättre.

När motionärerna sedan lämnade Risberg med blåbärssoppa över hela magen tog så Ljung täten i loppet, inte Borsof, men väl dennes bror. Ryktet säger att Borsof var den som lärde honom åka skidor riktigt fort.

Vid vägundergången efter Evertsberg, där många åkare varje år står på näsan och tappar skidor, insåg Skidåkar-Anders att täten ännu inte gått i mål och att medaljchansen således hägrar. Med detta styrkebesked konstaterat och all sin Vasaloppsrutin insamlad under åren bakom sig satte han in sitt medaljryck. Rycket ledde givetvis till att han var slut i armar och ben lång innan han ens nådde Oxberg och dagen var förstörd. Under tiden passade Pober på att valla om för 97e gången och fick således fäste i 15 meter till innan det också var bortnuggat.

Efter Hökberg, när Borsof åt middag i Mora och Pober övervägde möjligheten att lägga på lite mer valla innan Eldris föll Skidåkar-Anders tungt i en skarp vänstersväng, till följd av trötta ben och trött huvud. Men upp innan domaren räknat till tio och åk vidare, alla som åkt Vasaloppet vet ju att man kan se kyrktornet i Mora redan från Oxberg, 30 km från mål och Hökberg är ju ännu närmare målet. Ungefär samtidigt som Borsof anlände hem till Stockholm central stakar sig Pober i mål, Skidåkar-Anders befinner sig då 600 meter bakom på campingplatsen och lägger in en slutspurt för att få lite marginal till två göteborgare som hakat på honom.

Militärerna gladda sig åt dubbelseger för sitt "landslag" genom Oskar Svärd och Jerry Ahrlin. Ljung d.y. tog en fin 26e placering. För KOTs landslag blev slutresultatet följande:

Borsof	1727	05:55:48
Pober	5294	07:52:50
Skidåkar-Anders	5408	07:56:21

Slutet gott, allting gott. 2008 blir det nytt lopp med ännu fler KOT-are till start. Anmäl dig du också o ta upp utmaningen www.vasaloppet.se . Skidåkar-Anders flyttar till Vaasa för att kunna träna på finskt manér! Med allt som det innebär...

För KOTletter i Mora,

Skidåkar-Anders

Lappis by night

I vintras tog kotaren Nils på sig att arrangera en nattävling. Det blev succé direkt och arrangören följde sedan upp med ytterligare två tävlingar de kommande veckorna. Här följer nu Nils rapporter från de tre tuffa kvällarna i Lappisskogen.

Nox nigra et frigra! (En svart och kall natt!)

Det var en mildt sagt svinkall tisdagskväll i februari. Snö, is och frost på marken som sig bör under denna bistra årstid i vårt avlånga land. I luften låg en S&M piskande kyla som plågade alla. En bunt tappra och lojala KOTare hade anmält sig till vad som kom att kallas "Competitio Silvae". För er som inte kan latin eller inte medverkade gick tävlingen i latinets namn. Till och med siffrorna var latinska, vilket var gjort med flit för att förvränga sinnet på de stackars löparna som tvingat sig ut i den nämnda kylan och mörkret. En del av kartan var tillägnad till "Jag" för att höja irritationsmomentet under löpningen. Det latinska personliga pronomenet "Jag" är nog bekant för de flesta, dock rörde det sig aldrig om någon -ism i någon form. Det var bara för att spexa med. Under banans gång har jag svårt att tro att någon av de löpande hann störa sig på mig som annars. Ute på banan väntade farliga saker, t ex denna hetsiga biltrafik och tågtrafik, ungefär lika fatala som en långhårig galning i sitt fela jag. Den mer skogliga delen av skogstävlingen präglades av höjdskillnader att tampas och svettas med. Allt gjort för att benen skulle bli härligt möra. Ett och annat slott och koja kan ha passerats på vägen. Den ljuva snön gjorde att klassiska orienteringsledmärken såsom stigar och träsk kamouflerades allt för att inte bli störda av desperata svettiga hetsande KOTare på jakt efter att skända naturens frid. Dock hade nog större delen av skogen där löparna befann sig redan störts av störande och flåsande KOTare under lång tid. Kanske vore undantagen tävlingens första kontroller. Men där har nog människans närhet för länge sedan förstört naturens delikata stillhet.

Dock präglades eftersnacket bland herrarna i omklädningsrummet och den kolsvarta bastun av de två första kontrollerna. Ironiskt nog efter att på latin döpt min tävling till "Skogstävlingen" kommer den nog kommas ihåg som någon vild form av stadsorientering. Denna del utgjorde dock bara en bråkdel av banan som var 7.5 kilometer lång. Passerande tåg, tågstationen och galna "fjollträskbor" i sina giftvagnar var heta diskussionsämnen i det träiga svettrummet. Kontrollen X må ha varit okänd för de flesta, det rörde sig inte om en matematisk variabel utan en konstant i form av en sten! Den var inte "X" för mig för att jag hade upptäckt den under en viss annan KOT tävling.

Nyutsedda festansvarig och min chef Borsof hade inte efter all sin kunnighet i hållfasthetslära hunnit bygga en flygmaskin till tävlingen. På så sätt hade han kunnat flyga mellan de vit orangea skärmarna. Borsans kollega jämt ärkerival Anders "Lancelot" Lindberg hade ingen tanke på hållfasthetslära eller farkoster och använde fötterna och vann tävlingen! Tätt följd av en annan hetsande ärkerival nämligen den spartanske michellin mannen aka Dala aka Idol Anders!

I den mycket lilla damklassen dominerade Malin helt, kanske för att det bara var en startande, men anländandes under 100 minuter så var vinsten som handen i handsken. Hon fick nog senare också smaka på Anders vätska. En pripps blå sitter ju inte helt fel alltså! Personligen undrar jag vem det nordiska klimatets negativa sida plågade mest, den stackars italienaren Muris, bondläpparna från Norrland som kommenterade minusgraderna eller mina vita händer som blev rödskinndianhänder av all organisering med tidtagning och pappersdokumentation. Min överhuggare Borsofs fika avrundade väl på ett bra sätt en bister vinterkväll i den kungliga hufvudstaden.

Curriculum Obscurum

Det var ytterligare en griskall februarikväll i våran huvudstad. Denna gång hade jag valt att kalla tävlingen "Curriculum Obscurum" för att alla skulle bli förvirrade! Det bjöds på en bana på 6,7 kilometer. Kvällens temperatur låg på dryga -10 grader. Ingen stockholmare syntes till och de tuffa norrlänningarna sprang som stuckna grisar för att bli bastuvirke! En alpitalienare visade också att han var van vid kylan och jagade snöflingor som resten av de förhärdade bönderna. Det var många som skulle ha kunnat komma, men startfältet var på dryga 5 personer.

Startpunkten hade jag förflyttat en bit från betongundergången som leder upp till PS27. Den var förlagd ner mot vägen till lilljans skogen. Vid SP blev min hand förlamad och hade en röd/blå/lila färg av att utan handske ha gett ut kartorna till de tappra KOTare som kom till loppet. Johan Egneblad som varit med lite tidigare i KOT dök upp lagom till sista startande sprang iväg. Han fick starta 15 minuter senare men utan tävlan. Den spartanska Michelinmannen dala- och idol-Anders fick till sin förvåning och bitterhet starta först. Han kunde ha fått starta näst sist, men att få sin ärkerival Pripps nu alkis Lancelot flåsande i nacken skulle vara mindre behagligt. Med en skillnad på 6 minuter ville jag undvika detta. Min idol och arbetsgivare Borsof fick ta över anmälda Malins plats på startlistan. Malin hade kunnat bli tisdags-dronningen men dök inte upp till kutningen. Vad som hände med Borsof vet ingen, han dök upp en timme senare. Vad som hände förblir ett mysterium (haha latin!) Ingen vet inte ens hans lojale slav. Bäst utrustad kom Muris med sin superpannlampa och Silvadräkt, en riktig märkesman för Silva (haha mer latin!) Dock hjälpte inte all utrustning för att hota de två mindre och smidigare löparna vars namn redan nämnts.

På banan hade utlovats att varje kontroll skulle öka med 10 varje gång. Det vill säga att kontrollerna skulle vara 20 30 40 osv. Det var i och för sig sant med undantag av första kontrollen som var 1 och där nästa blev 10 alltså en ökning med 9. $10-1=9$ haha puckot kan också räkna! Jag hade tänkt sätta kontroll 1 eller I som kontroll 0 för att det skulle öka med just 10 varje gång. Dock så visste jag att det inte fanns en 0a i det latinska räkneshuset, alltså uppdrag omöjligt!

Kontroll 20 eller XX var belägen vid ett stort elledningstorn, på vägen från den kontrollen till nästa fanns en liten bro. Bron är lätt att hitta om man kommer från den östra sidan. Kommer man från den västra sidan på kvällen är den näst intill omöjlig

att hitta ty det finns en symmetrisk linje med höga vass i samma färg som brons mörka trä. Tävligen sträckte sig senare ända bort till Kräftriket vid Brunnsviken.

Något kräftpimplande han dock inte de tävlande med, sjön var dessutom frusen. Kanske vågade någon modig med att springa över isen för att gena till nästa kontroll som var norr om det tidigare nämnda kräftriket. Kontrollen 80 eller LXXX satt vid ett stationshus nära Frescati station. Själva skärmen var gömd inne i busken så att den inte skulle bli nerdragen av någon illvillig passerande. Vid denna station fanns det bommar. Dessa bommar var mötesplatsen för det oundvikliga mötet mellan ärkerivalerna Dala och Lansen. Dala hade enligt vad jag uppfattat hunnit smita under bommen precis innan den föll och att Pripps pimplande Lancelot hade fått vänta snopet på att de gick upp igen. Näst sista kontrollen som var 90 eller XC var banans stora bomrisk. En så kallad ruin, utplanad till osynlig med snö över på gränsen av kartans slut lokaliserad i en skog med inget att gå efter. Hur många som bommade vet jag inte riktigt men ingen spikk kontroll i alla fall. Sista kontrollen nummer 100 eller C var placerad upp på berget ovanför Lappis alltså Lappkärrsberget!

Efter det var det bara att springa över den egengjorda mållinjen! På mitt fika sen så hade Muris med sig en tigerkaka, anledningen till denna plötsliga generositet var att han fyllde år, jag säger buon compleanno martin! Vinnaren av tävlingen blev Lansen som återigen fick en Pripps öl. Nu kan han stoltsera som dubbelvinnare och alkolist!

Vinnarposering:

Den läckra Michelinmannen – damernas favorit!

Inter naturam et aedificia

Det var en kväll i Mars, denna kväll var inte lika kall som andra kvällar då kotare hade tvingat sig ut i skogen. Denna gång kom betydligt fler eftersom vädret var betydligt mildare. Följande dök upp (under kvällen): Alkis Lancelot, Läckerbiten Dala, Muris-suris, Stumpan, Långsmal, Björne Wistrand, hans polare, Johan Egneblad, Tisdagstomten Malin, Italienar Marco. Denna gång ville jag köra med gänget och lade en herrbana på 8,8 kilometer och en dambana på 6,3.

Många pustade ut när de fick höra det och jag log. Marco ville t.o.m. springa dambanan. När jag frågade "Sei finocchio?" Svarade Marco "Stasera Sì" Ni som inte förstod, bry er inte om att fråga, det rör sig om att han ville vara transvestit, hehe inte ensam om det den stackars italienaren! När vi gick till start så var inte alla ovannämnda med. SP som var fastklistrad på en lyckt stolpe låg ett stenkast från den sk klubbstugan. Malin hade inte dykt upp än, inte heller VIParen Björn med ekipage. Vid startgenomförandet huttrade vissa kotare till min blotta förvåning för det var inte

alls så kallt. Jag saknade min älskling Borsof som nästan alltid får äran att starta först just för att han är min gullegris.

Marco var en av de första att ge sig iväg, han lånade min ficklampa och kompass, dessutom sprang han med min svartvita reservkarta för att han gjort en "kanske anmälan". Löparna startade en efter en, när det var Alkis tur kom den mycket viktiga Björn inkörandes med sin vita racer Volvo (jag rullar på latin), Modellen kommer jag inte ihåg men det rör sig på sin höjd om en 240 kombi. Lansens acceleration vid startögonblicket var nog högre än vad Björns vrålåk klarar av.

Sist ut av de startande var Läckerbiten Dala, jag hade lovat honom det några dagar innan, för att Lansen tidigare hade fått starta först. Dalmasen hade klagat på att det var anledningen till att han kom efter Lancelot varje tävling. Om det rör sig om bortförklaringar återstår att se. Om han inte skulle få bättre tid denna gång skulle det verkligen varit bortförklaringar. Dessutom hade han klagat på att belysningen på hans lampa var för illa. Denna gång hade jag satt ut lysrör för att ingen skulle kunna klaga på deras utrustning. Kontrollerna var nu aningen lättare att upptäcka. Dock hade inte alla kontroller lysrör men det berodde på att det inte fanns tillräckligt många för alla kontroller. När Björn och dennes kumpan dök upp hade också Malin dykt upp. Dessvärre fanns det inga kartor för de båda herrarna ty jag hade redan tryckt 14 färgkartor och det fick räcka. Vännerna fick bokstavligen hänga Malin på hennes dambana, nog så mycket bättre än att inte göra något alls.

När alla löparna hade gett sig iväg fick jag tålmodigt vänta vid den arkitektiskt mästerligt skapta tunneln ville lysa av pannlampor. Den första att blända mig blev Stina aka Stumpan. Som enda medverkande i damklassen tog hon överlägset hem segern. Därefter dök dennes respektive upp dryga 5 minuter senare, Alltså seger för KT. Silverstriden stod bland de båda ärkerivalerna Läckerbit Anders och Alkis Anders. Denna gång tog faktiskt den spartanska Michelin mannen hem segern över sin bittra fiende. Var det faktumet att han fick starta sist? Eller att det fanns lysrör för hans lilla lampa att hitta? Varför han kom in 30 sekunder innan Lancelot som tidigare hade spöat honom med två minuter förblir ett mysterium. Detta har gjort att jag legat sömlös åtskilliga nätter efter tävlingen. Hela tiden har jag tänkt på hur han vann det där, hur ska man kunna sova med sådana svåra bryderier!? Ibland har jag bett till Gud att han ska förklara för mig varför folk är som de är men han har ännu inte hört av sig! Dessutom har Gud inte velat svara på varför min italiener favorit Marco valde att dyka upp dryga 4 minuter innan tidsgränsen? Var det för att han tyckte så mycket om den svenska skogen? Som jag under det mycket lättorienterade Lusselöpet, men så kär i en plojbana av dylik karaktär blir jag nog bara en gång.

Anledningen att prisutdelningen som bestod av en öl för respektive klass drog ut på tiden var att Marco valde att vara ute där i skogen med min ficklampa och kompass. Jag gillar också att vara ute mycket i skogen. Där får man ett visst lugn. Under detta evenemang tog banutläggningen dryga 20 minuter, de förra gångerna gick det på cirka 5 minuter att lägga ut kontrollerna. Dessutom ville jag bekänna att jag latade mig lite extra de förra gångerna jag gjorde bankartorna, då tog de bara 5 minuter att göra. Denna gång tog de 10 minuter! Efter att de båda makarna från Handen hade tackat och bockat för sig, gick jag, Martin Suris, Alkis + sambo och Läckerbiten till

Professorn för att förtära något. Stackars Lansen fick vänta i en evighet och lite till på sin kebab med ris. Självt fick man äta ens favorit kök, nämligen det italienska. Björne WIP och underhuggaren var vänliga nog att ta in 3 kontroller åt mig, eller var det 4? Hur som helst var jag tacksam. Den björn som jag tämjt för att lägga ut och ta in kontrollerna lyckas inte alltid navigera rätt, han lägger de ofta fel ty hans tassar alltid massakrerar kartan när han springer bland de olika platserna, därför får jag ibland själv tvinga mig ut i mörkret för att få de arma kotarna att få en chans att hitta kontrollerna. Den chans som jag föga hade under Lusselöpet. Haha de fick i alla fall svettas för att komma i mål, precis som min tambjörn och jag då!

Nils

Orientering i Spanien

Klockan är 03:30. Plötsligt bryter tonerna av Griegs "Dans I Antre du Roi de la Montagne" tystnaden. Jag letar efter telefonen och kommer med ens ihåg det är i dag som vi, jag och Stina, ska åka till Spanien. Efter lite frukost bär det av till nattbussen. Innan vi går hemifrån slänger jag ett öga på termometern. Det är kallt, minus 18 grader.

Ett bussbyte och någon timme senare är vi på Arlanda och ska checka in. De nya reglerna med endast 15 kilo per bagageväska klarar vi lätt. Det bäddar för proviantering i Spanien :). Väl genom säkerhetskontrollen träffar vi på vårt umgänge den närmaste veckan, det är Niclas, Camilla och Malin (från IF Hagen) samt Max (från Gotlands Bro). Efter ett obligatoriskt godisinköp bär det av mot Alicante.

Ni vet hur det luktar utomlands, va? Precis så luktar det när jag kliver ur planet och in i solskenet. Det är, mellan tummen och pekfingret, 22 grader varmt och livet leker. Efter lite kommunikationsproblem vid biluthyrningen är vi äntligen på väg. Vi åker mot Guardamar och sportanläggningen Marjal. Researrangören Per Sterner möter oss vid incheckningen och därefter går vi till hans kontor/sovrums och plockar på oss kartor. Han har uppemot 20 olika kartor inom en radie på 2 timmars bilväg. Flera är faktiskt inom joggavstånd. Vi bestämmer oss för att äta snabbt och sedan ge oss av på ett första pass i närheten.

Väl ute i skogen får jag se en terräng jag aldrig tidigare upplevt. Underlaget är sand överallt och "skogen" består av låga pinjetråd. Tekniken sätts på prov och trots sanden är det relativt lättlöpt, vilket leder till att jag irrar bort mig rejält mellan två kontroller. Det är i alla fall väldigt skönt att

springa i nylon igen. På kvällen utnyttjar vi första måltiden av vår halvpension – tre rätters middag med vin eller öl. Efter maten är vi ordentligt mätta och orkar inte göra annat än att lägga oss.

Dagen efter är det tävling. Vi hänger på Per med vår minibuss och efter en och en halv timme är vi framme. Parkeringen är efter vägen, TV är beläget på en liten plätt och det finns varken toaletter eller duschar. Dock har arrangörerna byggt upp en förstart!! På eftermiddagen stannar vi kvar i bergen och springer på en annan karta. Även lite turistande hinns med och vi stannar till vid borgen i Sax. På vägen hem tar vi genvägen genom staden (byn) och det är en riktig labyrint. Max jämför det med Visbys gamla stadskärna och även fast jag har aldrig varit där men jag är böjd att hålla med. Efter mycket backande, sicksackande och gnäll från kartläsarna i framsätet, tar vi oss ut och fortsätter hem mot ett välförtjänt mål mat.

Veckan fortsätter i samma mönster och livet leker vidare. På alla hjärtans dag är det flamencokväll och sångaren sjunger förj-vligt. Jag frågar Per (som har bott i landet i tio år) om sångaren är dålig eller om det ska låta så – det ska låta så. Vi svenskar ler lite ansträngt åt varandra och dricker mera vin.

Nu börjar det bli dags att åka hem och jag måste erkänna att trots jag tycker det har varit underbart skönt med sol och värme, så längtar jag hem till snön och skidorna. Vi åker hem till Sverige med lite fler erfarenheter, lite mer solbränna och lite mer alkohol i bagaget.

Klockan är 05:55. Pötsligt bryter tonerna av Griegs "Dans I´Antre du Roi de la Montagne" tystnaden. Jag letar efter telefonen. Ännu en vanlig dag i skolan...

Johan "Korttjock" Axelsson

Studera, orientera och leva i Japan

I mitt ämbete fick jag möjlighet att tillbringa två månader i Japan tillsammans med en kollega. Vi bodde i Sendai en miljonstad 30 mil norr om Tokyo. Under veckorna jobbades det frenetiskt på ett universitet medan helgerna bestod av diverse aktiviteter såsom utflykter och festande. Vi besökte

På en ny kontinent blir långpassen till spännande upptäcktsfärder. Här befinner jag mig på ett vulkansikt berg, 320 meter högre än Stilla havet.

Skid-VM i Sapporo och Tokyo, besteg berg, sprang, festade, käkade udda grejer, kollade på sevärdheter. Mycket saker hände men här skriver jag mest lite generellt om Japan och japaner som kan vara intressant för dig som orienterare eller student eller bara turist.

Leva i Japan

Japan är ett land långt bort, trots att det stora avståndet är som vanligt det kulturella avståndet längre än en 10 h flygresa. Japan är landet som har haft den kraftigaste industriella utvecklingen sedan andra världskriget. Människorna och kulturen har inte riktigt hängt med i utvecklingen och Japan sägs karakteriseras av kollisionen mellan det gamla och det nya. Människor i med gammal kultur och gamla värderingar tillverkar det allra mest högteknologiska saker. Det som genomsyrar hela samhället är viljan att göra rätt för sig och göra ett bra intryck. Japaner är alltid väldigt artiga, även de som har ett jobb som i Sverige räknas som skitjobb genomförs det på bästa sätt. Som vilse turist är det lätt att få hjälp och ta sig fram även om de flesta japaner är chockerande dåliga på engelska. Unga människor växer upp ett samhälle där man lär sig vara som alla andra, respektera äldre, inte bli arg, inte säga ifrån, inte sticka ut. Det ger ett väldigt bekvämt samhälle men detta till viss del konstlade kan bli för mycket till slut. Varje morgon passerade jag med bussen en bro över en djup ravin. Jag reflekterade inte över de höga stängslen på sidorna innan jag sedan fick reda att det var ett populärt ställe att ta livet av sig på. Självmordsstatistiken är låg men de officiella siffrorna är inte helt sanningsenliga. De som hamnar utanför samhället tycker ingen synd om utan uteliggare räknas som lata och har bara sig själv att skylla.

Men en skön sak med Japan är att brottsligheten är i princip noll. Andra saker som gör japanerna svåra att förstå sig på är att japanerna är normalt väldigt blyga men i teveshowerna kan de vara helt urflippade. Ett annat motsägande exempel är trots respekten mot sina medmänniskor är erotikerna fylld av alla möjliga udda fetischer. Drömmen för medeljapanske mannen verkar vara en fjättrad 16-åring med tårade ögon.

Samhället är ganska rasistiskt vilket jag förvisso inte märkte av, utlänningar kan ses som lite orena och att föra med sig brottslighet. Invandringen är i princip noll och befolkningen består av 99.6% japaner. Vissa barer är stängda för västerlänningar. Trots smygrasismen är västerlänningar så klart spännande och de flesta västerlänningar man träffade som varit där ett tag hade en japansk flickvän. Så, hur gick det då med de japanska kvinnorna för mig, har man som lång, ståtlig, atletisk, blond, blåögad västerlänning bordet serverat? Tja, det är ju alltid positivt att utmärka sig på något sätt. Men så bra gick det väl inte, eller, i alla fall inte sådan omfattning som önskat.

Orientera i Japan

Japan är ungefär 20% mindre än Sverige men har ungefär 119 miljoner fler människor. Medan var och en i Sverige delar varje kvadratkilometer med 21 andra, måste var Japan trängas med 339 pers på samma yta. Det borde alltså vara ganska trångt i Japan men det var faktiskt inte något jag märkte av. Det borde ju också

innebära att det inte finns så mycket skog över till att springa i. Men tyvärr för Japanernas del består 2/3 av Japans yta av berg som inte bebyggs för att det är för kuperat. Tråkigt nog är det så brant att det inte heller är så kul att springa där. Annars har Japan deltagare på VM varje år och arrangerade VM 2005 men orienteringen är nog ändå en suspekt minoritetssport i Japan. Vet inte hur det har varit historiskt men friluftsliv är ändå ganska populärt i vissa kretsar och det finns områden med iordninggjorda stigar o vandringsleder. Landets karakteristiska vulkaniska bergskedja är mycket spännande att vandra i med många toppar över 2000 meter. Generellt saknas allemansrätten och privata skogar är enligt uppgift förbjudna att beträda. Det var inget som jag märkte av, däremot kunde man räkna med att om det fanns en bergstopp så fanns det också en stig dit. Det kan ha varit så att det fanns en orienteringsförening på universitetet men den tog jag aldrig kontakt med. Jag fick en karta men använde den aldrig utan höll mig så stigarna då skogen inte lockade så mycket pga kupering, vegetation och avsaknad av intressanta detaljer.

En Japansk karta är mycket lik en svensk.

Det satt björnvarningsskyltar överallt kring skogen. Enligt uppgift fick ett några människor sätta livet till varje år i björnattacker.

Studera i Japan

Den Japanska skolgången i yngre år är hård och kräver mycket. Det krävs mycket av gymnasieungdomar för att lyckas ta sig in på ett fint universitet och därmed ha chansen till ett fint jobb och en bra karriär. När de väl är på universitet så är det enligt uppgift lite som om de tar igen de har missat i yngre år och kommer missa i äldre år. Så åren på universitet är förutom bitvis hårda studier den tid då livet ska levas. Traditionen i Japan är att sedan när man väl har börjat jobba på ett företag så är man fast där och det är svårt att byta jobb. Att gå på universitet är inte gratis utan kan kosta 60 000 kr/läsår vilket föräldrarna får betala. Att sedan doktorera i Japan innebär i princip att man är fast i den akademiska världen med svårighet att få andra jobb.

Jag hade förmånen att få besöka en arbetsmarknadsdag. Ett lite lustigt event då alla Japanska studenter tar på sig sina kostymer och går för att ha samtal med olika företag. Små bås finns för enskilda samtal med potentiella arbetsgivare. Arbetsmarknaden inom min bransch är god i Japan just nu och de flesta har klart

med en arbetsgivare långt innan de tar examen. Från vilket universitet man kommer ifrån kan ha större än den egentliga prestationen där.

Summerat är Japan ett härligt land att vara i. Allting fungerar, människor är hjälpsamma och det är lätt att resa runt. Det finns mycket att se av gammal kultur och nya saker men de där riktiga sevärdheterna saknas. Det finns gott om folk att trängas med men det går även att vara ensam i vildmarken. Som utlänning kan man dels åka dit och studera dels åka dit som engelskalärare.

En massa bilder och lite storys kan ses på resedagboken.se, resenär: "Johanpaturne"

Johan (VB)

Pa resande fotter i Sydamerika

En resa till en annan värld där livet går i en annan takt och där svetten lackar så fort man vickar på tårna. En värld som har mycket att erbjuda på alla ämnen och kanter.

Sju månader har gått sedan jag lämnade svensk mark och har ligger jag nu i en hangmatta i Venezuela och funderar över hur jag har klarat mig utan den i nästan 22 år. Ligger här och betraktar var kata hund som hela tiden går på fel hal. "En el otro lado, stupid dog" (i andra änden). Ja, huvudet är helt förstört av alla språk och jag vaknar ibland mitt i natten för att jag inte vet på vilket språk jag ska drömma.

Jag har precis kommit tillbaka från mitt första riktiga jobb som chafför och guide och om två dagar börjar det av igen mot nya äventyr. Rik blir jag väl inte men att få betalt för att spela volleyboll på beachen och vandra i bergen är ju aldrig fel. Sju månader har gått sedan jag som blek, vilsen och stressad europe anländer till en helt annan värld. Med stora förvåning ögon betraktade jag nyfiket hur barn lekte mitt på gatan och hur min vaska flog av taket på bilen. Öronen fylldes av gatans alla ljud. Människor som skrattar och skvallrar med en öl i handen, reggat som skralar från högtalare i hundratals och killar som busvisslar så fort de ser en blond kalufs.

De tre första månaderna slussades vi runt till Venezuelas alla hörn. Vi fångade anakondor, åt piratorer, besteg berg, hoppade från broar, badade med kajmaner och

lekte med indianer. Under tiden vande vi oss med att sakerhetsbalten bara ar en onodig detalj, att atta timmar ar en kort resa och att hastighetsbegransningar ar ett avlagset europeiskt fenomen. Svenskan glomdes bort och varfor ska man vara nykter nar man kor bil?

Efter tre manader med allt fixat och ordnat for sig var det dags att lamna tryggheten och starta pa egen hand. Det var dags for tre manaders workexperience. Forst en manad i Los Llanos dar en kulle pa fem meter raknas som ett hogt berg och dar det kryllar av vilda djur. Det bar av mot en camp en timme fran narmsta stad. Eller stad, na mer som en liten cowboyhala dar alla kanner alla. I alla fall blev jag snart kand i området och alla undrade varfor jag inte var gift och inte hade barn. Som den lokala guiden fran Sverige hjalpte jag till lite har och dar. Snackade med turister, akte pa safari och fangade farliga djur. Spanningen fran nar jag fangade min forsta anakonda sitter fortfarande kvar i blodet.

Jag blev ocksa expert pa att diska tallrikar. Ojoj jag tror aldrig att jag har diskat sa mycket i hela mitt liv, men jag hade gott sallskap och larde mig massa spanska samtidigt. Som riktig cowgirl larde jag mig forstas ocksa att rida barfota och kasta lasso. Det anda som saknades var kallt vatten och glass. Tiden blev ocksa helt obetydlig. Jag borjade jobba nar solen gick upp, nya turister kom ungefär nar solen befann sig dar pa himlen och jag gick och la mig nar det var slut pa rom.

Efter en manad i ingenstans utan knappt nagon kontakt med omvarlden var det dags att dra vidare till Mérida. Min fodelsedag firades med en stor glass pa vagen mot staden med stort S. Mérida, aventyrarnas stad, belaget i vastra Venezuela i Anderna pa 1600 meters hojd. Dar jobbade jag sex veckor pa en aventyrsfirma, men framforallt fick jag fart pa kroppen igen. For aven om jag ditills hade sprungit i alla fall tre ganger i veckan sa kande jag mig grymt slo i varmen.

Men nu var det full rulle som galde for i Mérida finns sa grymt mycket att gora. Klattring, vandring, mountainbiking, canyoning och paragliding. Jag fick folja med pa en sex dagars hike som assisterande guide och vi besteg bland annat Pico Bolívar (5007m), Venezuelas hogsta topp. Vackra solnedgangar, frusna fotter och rom. Jag lyckades ocksa snacka till mig en gratis paraglidingkurs som jag ska casha ut om en manad. Annars larde jag mig salja turer pa alla mojliga sprak och spanskan borjade flyta pa allt battre. Jag var saaaaa stolt nar jag kunde dra mitt forsta skamt! Jag larde mig ocksa att klockan nio lika garna kan vara klockan elva och att fem minuter ibland betyder tre timmar

Sjalvklart blev den en del partajande ocksa, som guide maste man ju visa allt som staden erbjuder. Narheten till Colombia gjorde att weeden flodade. En porro om dagen ar bra for magen. Namnen ni skulle sett hur ogonen lyste pa bergsguiderna nar en ny leverans anlande och skracken nar de insag att de skulle bli tvugna att tillbringa sex dagar i bergen utan sin kara drog. Men som alltid i Venezuela sa loser sig alltid allting, aven det som fran borjan kanns helt omojligt.

I slutet pa mars var det dags att lamna alla kompisar och patankta pojkvanner, snyft, och dra tillbaka till Chichiriviche for att mota upp paronen som kom pa besok.

Sajtade runt dem bland oarna i Chichiriviche och halsade på min Venezuelanska familj i Los Llanos. Framförallt lärde jag mig att det inte går att planera någon alls i detta land utan man måste hålla huvudet kallt och lösa allt på plats. Lite kämpigt när man far runt med fyra 50+ som vill veta vad de far till frukost om fyra dagar.

I alla fall så gick allt bra och det var ett bra genrep inför stundande utmaningar. När du läser detta kampar jag troligtvis med att hålla mig vaken bakom ratten på en 13 timmars körning från nordväst till sydöstra Venezuela. Jag tänkte väl låta runt lite här till och med den 13 juli och landar sedan, Frankrikes nationaldag till all ära, på Arlanda den 14 juli. Laddar inför sju etapperna med lite partaj och beger mig sedan söderut på höjden mot Oringen. För er som vill utmana en halvvenezuelansk bergsguide i vagnrullning och tartatning eller något annat så hang på vettja. Och till alla er som tänkte er ut och resa i Sydamerika glöm inte att alltid ha med dig toalettpapper (helst rosa), en tandare, ett ton talamod och ett paket med oreo´s.

Mirja

P.S Jeg ved min svenska is bad men om ni vill ha det en espanol so tell me.

Un racconto dall'Italia

Om man ska berätta något vore det bäst att börja med var det hela utspelar sig. Det jag kommer att berätta äger rum i staden Florens (ita: Firenze) i regionen Toskana i landet Italien i världsdelen Europa. Florens i sig har dryga 380 000 inneboende med en yta av Malmö för att inte tala om en trafik situation motsvarande Stockholms. Det rör sig inte om en byhåla som vissa kotare kommer ifrån i Sverige! Nu ska vi inte nämna några namn men vissa ställen i Dalarna eller Hälsingland verkar vara bland de mest livliga i minneminne. Självfallet har staden ett historiskt centrum där runt 90% av turistbroschyrerna får sitt material ifrån. Den gamla staden på sin höjd utgör nog 40% av staden. Hur man får se något av resterande 60% av staden förblir ett mysterium. Om man inte bor här eller känner någon som gör det och kan ta bilder förblir nog de sektorerna döda för ett bra tag framöver. Som tillfällig florentinare och förortsbo har man väl lyckats upptäcka ett och annat smultronställe och pittoresk plats. Att fotodokumentera det som för andra är Florens känns väl tafatt ty det har redan gjorts åtskilliga gånger och med större framgång. Personligen agerar man bildinsamlare för ens egna privata bruk. Det kan väl bli till en samling eller dylikt i en avlägsen framtid.

Det italienska språket har fascinerat mig och dess grundspråk Latin. Att läsa studentlitteratur på detta tungomål är för mig en utmaning. Det var inte alls som när man läste allt på Svenska eller det mycket intressanta och fascinerande språket Engelska. Här gäller det att översätta och sedan begripa sig på det nu man har översatt! Om man sedan har översatt rätt är en annan historia. Det skulle vara praktiskt att träna en papegoja att översätta åt sig. I ett långt lopp skulle det spara massa tid och kraft. Användandes till detta medelhavsland trodde jag att jag visste något, för att sedan se att jag bara druckit en klunk ur havet. Man dricker och dricker men det finns ingen

gräns för hur mycket man kan/ska få i sig. Med ett ordförråd på 25.000 ord skulle man nog ha klarat sig bättre. Däremot har jag aldrig haft något problem med kommunikationen med italienare. Att ta sig fram eller få reda på någon information har aldrig varit ett problem för mig. Det finns folk som säger att man kan använda sig av översättare för att översätta meningar och glosor. Hur ska man kunna lägga in en stöt på en italiensk brutta med dessa hopplösa tekniska makapärer? Ursäkta min sköna jag ska bara gå och lära mig hur man säger "Ursäkta min sköna" :S Bruttan skulle bli fly förbannad och antingen utge en s.k. "bitch slapp" i ansiktet eller börja veva med sin handvätska handgjord på hemmaplan. Jag föredrar att kunna tungomålet framför ovanstående. Alla glåpord man hört efter att man har hållit på med Latin svara jag på att det håller ihop italienskan, den ger en djupare förståelse. Sedan att man kan tala det i Vatikanstaten vars yta inte är större än Lappkärrsbergets bostadsområde är väl en bonus! Bonus betyder god och dät är väla gött dä!

Jag vet inte riktigt om det vore passande att nämna vad inom Data jag studerat för att det får väl alla här att gäspa. Detta är en mindre seriös blaska och inte Ny teknik eller vad fan den heter, den som vissa kotare prenumererar på. I stort sett vore det som för mig att vilja veta något om numeriska metoder differentialekvationer och dylikt. I stället väljer jag att berätta om det underliga släkte man träffat här istället. Jag har vid ankomst blivit en s.k. för att citera "Svettig utbytesstudent" Det är klart att man svettas som ett hårdjobbande luder på Malmskillnadsgatan en sommarkväll. Denna värme påminner gott om platsen deras kunder vill komma in i. Jag skulle faktiskt kunna klara mig utan denna jävla värme som bara sinkar allt jag bör göra.

Man märker snabbt att det finns en annan umgängeskod bland italienare. Här måste man inte hålla på med misstänksamhet. Den s.k. "jobbighet" som kan bildas i Sverige om man kontaktar någon för mycket är föga utbredd. Här är det tvärtom, om man inte tar mycket kontakt är det något ogästvänligt. I Sverige å andra sidan är att man inte ska visa alltför mycket kontakt för att det är väl skadligt för en s.k. vänskap. Här kan man bli vänner efter 2-3 veckor, i Sverige tar det minst 6 månader innan man klivit förbi bekantskapsgränsen. Jag har inget problem att anpassa mig för nya miljöer. Det är bara att godkänna det som är och finns. Till min stora förvåning är det faktiskt många som är intresserade av att känna mig här. Det är inte viktigt tydligen att vara supersnygg smart eller intressant. Det finns inte en

massa krångliga etikett och moralregler som i Sverige, mindre osynliga murar. Jag vet inte varför vissa italienare är annorlunda. De italienare jag talar om kommer inte från norra Italien t.ex. nära Turin, Milano eller Österrike, de rör sig om syditalienare

från föga kända regioner som Apulien, Kalabrien, Basilikata och den mycket illustra ön Sicilien. De florentinska infödingarna är aningen kallare men extremt mycket varmare än stockholmare i genomsnitt. Att syditalienare boendes här kallar dem för kalla får mig förbluffad, visst det rör sig inte om samma folk men de är väl öppna och trevliga. Personligen i detta ögonblick bor jag med två kalabrier och en sardinier och på det en kroat. Sedan bjuder de in massa folk till lyan hela tiden.

Rökning är en utbredd hobby eller vad man fan ska kalla det?!? Självfallet av de som regelbundet kommer hit så är 8 av 10 rökare. Jag brukar använda köket och de gemensamma utrymmena till brandövning. Det rör sig om att gå in i ett rökfyllt rum, men jag är hårdare ingen gasmask för mig inte. Bara dyka rakt in för att försöka hitta något att äta. Tyvärr tog jag inte med mig en ficklampa skulle vara grymt användbart för att kunna orientera i köket!

Jag antar att de inte blir några nyförvärv för Kot, om de måste stanna och röka längs banan kommer de t.o.m. hota min jumbo/idiot status i klubben. Den platsen har jag paxat och ingen ska sno den från mig!! Vi bor i en lya ja, men jag blir tårögd när jag tänker på den stackars varg som måste bo med oss här inne. Skulle dock kamoufleras hyfsat bra med den gråa pälsen i all smog men roligare än så skulle det inte bli. Hellre skulle jag låtit honom bli kompis med en tambjörn som jag skulle träna, det två skulle kunna hitta på egna akrobat nummer.

På grund av min begränsade ekonomi så äter jag ett "Puck-fika" för mig själv var dag. Det rör sig om pasta i otaliga sorter. Pasta med tomatsås, basilika, tomatpuré (föraktad av lägenhetskamraterna) tonfisk och majonäs (mums filibabba!) Pasta är billigt till skillnad från andra maträtter t.ex. Prosciutto och Pizza. Därför blir min kost inte varierad och inte så väl energirik. Men om man ska överleva här är det bättre med 100 Fiat än en Ferrari. Det kanske skulle bli lättare för mig med damkontakt för på det stora hela finns det många fler fiat än ferrari här så att bilen i sig låter öppna sina dörrar utan ett centrallås för att bildliggöra ett känt fenomen. Denna kalabriska brud jag bor med är jätte trevlig mot mig, kan det röra sig om att hon är total blåst eller att jag har en viss charm? Personligen tror jag att det rör sig om att hon är en fiat och inte en ferrari men jag har ingen aning. Jag ligger sömlös "tänkandes" på detta. Sömnfullt blir det inte p.g.a dessa flygande bastarder som vill in i mitt öra och surra! Av alla platser i rummet ska den in där det inte finns mycket luft! Puh! Nu blir detta berättande alltför tröttsamt ungefär som hettan här eller den bittra kylan i mitt så kära fosterland!

Obbedisco ciò che ho da fare, la storia fu fatta per voi, spero che vi piacerebbe!

Nils

Sprint-KM

Ett gäng KOT:are samlades tisdagen den 15:e maj för att göra upp om klubbmästartiteln i sprintorientering. De flesta hade valt starttider mellan 19:00 och 19:30 denna tisdagkväll i en snålblåsig Råambshovspark. Dessa starttider visade sig vara omåttligt populära vilket gjorde att löpare i princip var femtonde sekund lämnade statplattan. Finns det risk för klungor? Blir det kö vid kontrollerna? Var frågor som florerade. Dessutom förvarnades det om att man garanterat skulle bli blöt under banans gång. Hur blöt? undrade många.

Det hela utspelade sig som sagt i Råambshovsparken vid Västerbrons norra brofäste. Herrbanan mätte 3390 meter och dambanan 3100 meter. En flack start kors å tvärs genom parken med en avslutning på, låt oss kalla den Råambshovshöjden. Inga större klurigheter lurade utmed banan annat än ett par kortare vägvalssträckor men som Skåne-Richard uttryckte det:
– Jag tyckte man sprang på fel sida om vartenda hus.
Så kan de ju bli svårt iallfall.

Annika Billstam hade snabbast tid runt dambanan men resultatet i huvudklassen, KOT´s damklass, blev följande.

1. Sofie Sihver	21:16
2. Stina Banck	21:20
3. Malin Vedin	22:26
4. Caroine Eriksson	23:05

Snabbast runt herrbanan var Mattias Millinger men KOT´s klubbmästare på herrsidan 2007 heter Anders "Bosan" Boström.

1. Anders "Bosan" Boström	17:20
2. Henrik "HP" Persson	17:44
3. Anders "Dala" Dahlin	19:26
4. Anders "Lansen" Lindberg	20:01
5. Johan "VB" Björklund	20:22
6. Pontus "Pober" Bergström	21:25
7. Richard "Skåne" Seger	21:58
8. Magnus "Cider" Cederlöf	29:20

Totalt hade tävlingen 750 anmälda löpare. Hyfsat många för att vara ett klubbmästerskap i sprint.

Dala-Anders

ÖL-ÖL – eller i väntan på en diskning

Tävlingarnas tävling, samma bana sedan 1998, man kan nästan höra träden viska den ena snaskiga historien efter den andra.

Hur gick det nu? Vann Bosan? Gick VB runt? Bommade Borsof bort sig? Sprang Korttjock? Slog Stina rekord? Kunde debutanterna hävda sig? Hjälpte det att Malin såg ut som Björn Borg?

Lite ja och några nej och ett nja. Vi börjar från början. Klockan 16 samlades ett antal KOTare och ungefär sex gånger fler öl. Bastun var fint dekorerad med öl-öl Hall of Fame och lappar om det stora Stora Öl-Championattipset 2007 som arbetats fram i nära (?) samarbete med Svenska Spel.

Efter att haft en fin morgon och förmiddag, öppnade sig himlen mot eftermiddagen och regnskydd byggdes på tävlingscentrum. Men likt förra året upphörde regnet och det var drycken som stod för det mesta av vätan.

Till tävlingen gick vi i samlad trupp med klirrande kassar. Väl framme på det kompakta och publikvänliga TC kunde sponsorernas banderoller inte missas. Efter att alla dukat upp sin start-sexa (eller –femma) så gick starten lugnt och stilla, då det var lika stor publik som tävlande kunde tjuvstarter undvikas.

Första slingan löptes ganska lugnt och fint. Tillbaka till TC för första ölen och redan två minuter efter förra årets tider.

Öl efter öl dracks och Bosan vann tillslut en ganska hårfin men dock klar seger. Huvudutmanaren var i början Skåne-Rickard (eller Skåne som Borsof säger, men det är bara för att han inte vet vad han heter på riktigt!), sedermera halkade dock Rickard efter lite i drickande och tvättsvampen och norrlänningen Borsof Ljung gled upp i ledningen med bara två kontroller kvar. Men ingen fara på taket kanske någon tänkte, och så rätt tänkt. Två minuters ledning räcker inte ens för Borsof då han fick för sig att ha Lappis värmeverk som sista säkra på väg till fjärde kontrollen. Vad jag vet är han den enda som ansåg det var en bra sista-säkra-punkt.

Bosan kom, Vb kom, Skåne-Rickard kom, Borsof kommer så småningom. Sista kontrollen är lätt. Spurten är tung, Bosan är först, Borsof dricker som ett svin. Bosan vinner, Borsof tvåa och Vb trea.

Va? tänker eventuellt några. Vb på pallen! De som kan sin historia vet att Vb så sent som förra året diskvalificerades pga. en så kallad uppkastning. I år hade han dock tagit till ny taktik. Vb frågade helt enkelt Håkan på systembolaget om en bra öl om man skulle dricka snabbt och mycket. Håkan tipsade om kolsyrefattig öl av okänt märke, och vilken succé.

Alla blev godkända utom jag, vissa snabbare än andra. Men att Pober skulle ha så dålig ölhävningsteknik trodde ingen, och Dala-Anders var enligt Vb dagens besvikelse.

I övrigt kan man ju undra varför jag fick den delikata uppgiften att skriva om öl-orientering, jag som förra året nätt och jämnt tog mig i mål på en tid under 1 timme och 30 minuter, för att i år bli diskad för som Vb-Johan skulle uttryckt det; "Dålig kontroll av magmunnen".

Lansen

Tilläggas kan att i damklassen segrade Stina strax före Malin i ett tufft och jämt startfält. (Red:s anm.)

Vårfesten

Solen var på väg ner raggarna började samlas vid kiosken, V8orna mullrar i skymningen, kromen glänser och lukten av bränt gummi sprider sig. Puckon och korven flödar ut från kiosken. Detta hade kunnat vara KOTs årliga vårfest, MEN vi samlades vid ekhagstugan, gästernas magar mullrade, Bosans buckla glänsde och det enda som osad lite var wunderbaumarna i taket. Annars var det mesta lika. Det åts mycket korv, mos, räksallad och bostongurka på pappersslådorna vi köpt från Statoil. Puckon flödade och jeansvästen och träskorna var på. Det var en riktig raggarkväll helt enkelt.

Klädseln var mycket bra överlag, många var klädda precis som "riktiga" raggare. Jag tror att det är lite som Kungen själv (Eddie Medusa) sa, "det finns en raggjärvel i oss alla". Min top 3 i klädsel:

3. Ragg-Lansen
2. Eddie "Korttjock" Medusa
1. Ronny o Ragge (VB o Pober)

Ragg-Lansen hade en klassisk raggaroutfit men den rutiga skjortan fällde avgörandet före Malin o Stina som hade lyckas riktigt bra med frisyerna. Korttjock hade verkligen fångat Eddiestuket, men att somna efter halva kvällen ger mycket avdrag. Så kungar i baksätet blev tillslut Ronny o Ragge (VB o Pober). Pobers trädojor fäller avgörandet.

Kvällen innefattade inte bara dryck, korv och musik utan även prisutdelning som VB höll där belönades Bosan och Stina för sina fina prestationer på ÖL-orienteringen och Korttjock fick ett pris för bäste tippare. I samband med detta anordnades en raggartävling. Där skulle alla skriva ner sin bästa ragningsreplik. Dessa lästes sedan upp och jag fastnade för Idol-Anders: – Jag är från Tärnaby, vill du åka zick-zack med mig?

Finns knappast någon tjej som kan tacka nej?

Jag tror dock att det är direkt olämpligt att ställa den där frågan till Anja Pärson för då kan man nog få sig en jävla åktur "kanske inte det man tänkt sig kanske".

Det internationella inslaget stod VB för med sin replik: – I want to be your boyfriend for tonight.

Det roliga med denna var att den fungerade i Japan, Måste åka dit!

För övrigt så fortgick festen precis som en vårfest ska. Martin drack något gult som smakade lite apelsin i alla fall Han gick hem ganska tidigt. Korttjock la sig för att "vila" på en ihoprullad matta. Lansen sprang o hoppade på grusplanen utanför. Efterrätten serverades till de få personer som ville ha den bestod av glass o kolasås. Vid 3-tiden började folk dra sig mot efterfesten hos VB. Vad som hände sen det är det bara ni som var med som vet. Nu är det snart dags för NSM. "Vi ska till Tröndelag" ...

Borsof

Bilder från ÖL-ÖL och Vårfesten

Det ryktas att...

- ... de smaklösa godbitarna är godast
- ... VB luktar sushi
- ... Sorken träffat en tjej samband med en "bortamatch"
- ... Skidåkar-Anders ska åka Vaasa-loppet
- ... Borsof gillar små fasta rattar
- ... Att finnarna är dopade
- ... i mörkret ser ingen
- ... Dala-Anders är dopad